

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **městys Černá Hora**, se sídlem náměstí Míru 124, Černá Hora, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, **za účasti:** „Svazek vodovodů a kanalizací“ měst a obcí, se sídlem 17. listopadu 24, Boskovice, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2024, č. j. 29 A 42/2023-434,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku 4 114 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatel“ anebo „Svazek“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. JMK 77004/2023, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Uvedeným rozhodnutím žalovaný ve sporném řízení podle § 141 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl návrh žalobce, jenž se vůči stěžovateli domáhal zaplacení částky ve výši 3.496.552,68 Kč s příslušenstvím – svou podstatou se jednalo o vydání bezdůvodného obohacení stěžovatele vzniklého pobíráním nájemného od společnosti VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s., za užívání vodohospodářského majetku na území žalobce v roce 2020.

[3] V této souvislosti je třeba poznamenat, že stěžovatel je dobrovolným svazkem obcí založeným v roce 1993 zakladatelskou smlouvou ve smyslu § 20a a násl. zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, jejímž účelem je zabezpečení zásobování vodou, odvádění a čištění odpadních vod sdružených obcí a rozvoj vodárenských soustav, kanalizací a ČOV. Podle judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS) je tato smlouva veřejnoprávní smlouvou (koordinací) a o nárocích z ní je oprávněn ve sporném řízení rozhodnout správní orgán – zde: žalovaný jako věcně a místně příslušný podle § 169 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[4] Žalovaný se ve svém rozhodnutí primárně zabýval otázkou členství žalobce ve Svazku a jeho vázanosti stanovami. Vyšel z toho, že na danou otázku už dalo odpověď řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, které inicioval právě žalobce a ve kterém žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 69009/2017, podle něhož členství žalobce ve Svazku vzniklo dne 20. 4. 1993 a nepřetržitě trvalo až do dne 31. 12. 2015. Odvolání žalobce v této věci Ministerstvo vnitra zamítlo a současně potvrdilo napadené rozhodnutí žalovaného; viz rozhodnutí ze dne 8. 9. 2017, č. j. MV-30286-22/OD-2016, které žalobce napadl žalobou; tu zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 276/2017-169.

[5] Na základě toho žalovaný dovodil, že pro vypořádání mezi žalobcem a Svazkem jsou rozhodné stanovy, které byly platné a účinné ke dni vystoupení žalobce ze Svazku, tj. stanovy ve znění od 29. 6. 2015, zejm. čl. 5.7.2, podle něhož je namístě, aby Svazek dále užíval infrastrukturní vodohospodářský majetek, neboť mu žalobce dosud neuhradil vyčíslené finanční nároky související s jeho vystoupením ze Svazku. Právo pobírat nájemné za užívání vodohospodářského majetku od smluvního provozovatele (viz výše) tak má stále Svazek; naopak žalobce nemá nárok na poměrnou část nájemného či vydání bezdůvodného obohacení za pronajímání vodohospodářského majetku, a proto žalovaný jeho návrh zamítl.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, které krajský soud vyhověl – napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odkazem na § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řídil závěry rozsudku krajského soudu č. j. 62 A 276/2017-169 ohledně členství žalobce ve Svazku. Žalobce však v průběhu správního řízení i v žalobě upozorňoval, že proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud v době podání žaloby v této věci

pokračování

nerozhodl; implicitně tak žalobce naznačoval, že nemusí být členem Svazku, což by mělo eventuální vliv nejen na zákonnost napadeného rozhodnutí, ale i na způsob vypořádání „majetku“ Svazku. K tomu krajský soud dále konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2024, č. j. 3 As 74/2020-77, zrušil rozsudek krajského soudu č. j. 62 A 276/2017-169, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. MV-30286-22/OD-2016, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl podpis zakladatelské smlouvy Svazku starostou žalobce absolutně neplatným právním úkonem. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru opačnému a dovodily, že (uvedeným úkonem) členství žalobce ve Svazku vzniklo dne 20. 4. 1993 a nepřetržitě trvalo do dne 31. 12. 2015, jde o závěr chybný. A pokud tento závěr aproboval krajský soud, jeho rozsudek, stejně jako rozhodnutí Ministerstva vnitra, z hlediska zákona neobstojí. S ohledem na zjištěné zrušení podkladového rozhodnutí Ministerstva vnitra pak krajský soud uzavřel, že *„nezbývá, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, neboť napadené rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu (zejména tedy posouzení otázky prokázání existence členství městyse Černá Hora ve Svazku)“* (bod 14.).

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a žalobce, replika stěžovatele

[8] V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu stěžovatel uplatnil důvody nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., přičemž navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Nejprve stěžovatel rekapituloval relevantní skutkové okolnosti s tím, že předpokladem vydání majetkového podílu vystupující obci – žalobci – je předchozí úhrada finančních nároků stěžovatele; tzn., že nárok na vydání majetkového podílu žalobce nemůže vzniknout dříve, než žalobce stěžovateli uhradí jeho finanční nároky. Do té doby je stěžovatel podle čl. 5.7.2 stanov oprávněn užívat veškerý infrastrukturní majetek určený k vydání žalobci. Ten byl v tomto směru naprosto pasivní a posléze začal účelově popírat existenci svého členství ve Svazku; konkrétně podal žádost podle § 142 správního řádu, avšak žalovaný potvrdil, že členství žalobce ve Svazku vzniklo dne 20. 4. 1993 a nepřetržitě trvalo do dne 31. 12. 2015. Rozhodnutí žalovaného bylo následně potvrzeno odvolacím rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. MV-30286-22/OD-2016 a žalobu proti němu zamítl krajský soud rozsudkem č. j. 62 A 276/2017-169. Ke kasační stížnosti žalobce ovšem zmíněná rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 3 As 74/2020-77, a právě proto přistoupil krajský soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[10] Nezákonnost rozsudku krajského soudu stěžovatel odvíjí od závěru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS, podle něhož *„v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)“*. Stěžovatel je toho názoru, že v dané věci nejde o zrušení „podmiňujícího“, nýbrž „podkladového“ rozhodnutí, nicméně i v tomto případě podle jeho názoru platí požadavek na existenci žalobní námitky;

tu žalobce neuplatnil, naopak v žalobě výslovně uvedl, že pro předmět sporu není přímo podstatné, že u Nejvyššího správního soudu probíhá řízení o kasační stížnosti ve věci členství žalobce ve Svazku. Krajský soud tak nemohl (*ex officio*) přihlížet k zrušení podkladového rozhodnutí ohledně členství žalobce, neboť nebyl dán důvod k prolomení pravidla v § 75 odst. 1 s. ř. s.

[11] Současně podle stěžovatele krajský soud svůj rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost z důvodu vnitřní rozpornosti – nejprve totiž v odůvodnění předeslal, že byla prolomena zásada vázanosti soudu právním stavem existujícím ke dni vydání napadeného rozhodnutí (bod 10.), v další části však spojoval zrušení rozhodnutí ohledně členství žalobce ve Svazku s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem; srov. shora (bod 14.) Z odůvodnění napadeného rozsudku tedy dle stěžovatele ani není zřejmé, k jakému stavu (zda skutkovému či právnímu) vztahuje krajský soud prolomení pravidla vázanosti podle § 75 odst. 1 s. ř. s.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že vycházel ze skutkového a právního stavu v době svého rozhodování, tj. z existence členství žalobce ve Svazku. Shrnl podstatné skutkové okolnosti nejen této věci, ale i dalších souvisejících věcí – tedy vzájemných nároků žalobce a stěžovatele, včetně vydání bezdůvodného obohacení vzniklého pobíráním nájemného za užívání vodohospodářského majetku za roky 2016 až 2018, 2019, 2020 a 2021; řízení ve všech těchto věcech žalovaný spojil do společného řízení, které následně přerušil usnesením ze dne 7. 6. 2024, č. j. JMK 83646/2024, do doby rozhodnutí ve věci žádosti o určení právního vztahu. Ministerstvo vnitra totiž po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 74/2020-77 zrušilo prvostupňové rozhodnutí žalovaného v této věci a vrátilo mu ji k novému projednání.

[13] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatelem tvrzená nutnost předchozí úhrady jeho finančních nároků platí pouze za situace, že by byl žalobce od počátku členem Svazku. V opačném případě by se stanovy nemohly uplatnit, nicméně žalobce k věci přistupoval z opatrnosti tak, že své nároky uplatňoval i ve smyslu stanov, ačkoli s jejich aplikací v daném znění nesouhlasil. Nadto stěžovatel výši svých finančních nároků opakovaně měnil a nedoložil dostatečné podklady pro výpočet požadované částky. Podle žalobce je jeho nárok na vydání bezdůvodného obohacení dán v každém případě, ale pokud by členství žalobce ve Svazku ani nevzniklo, nelze tento nárok posuzovat na základě stanov. Otázka členství je tedy důležitá a krajský soud k ní byl oprávněn přihlédnout tím spíše, že na ni žalobce poukázal, stejně jako na řízení o kasační stížnosti v této věci. Namítat zrušení podkladového rozhodnutí ohledně svého členství ve Svazku žalobce v žalobě nemohl; mohl tak učinit teprve v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 74/2020-77, což podle svého tvrzení „*hodlal učinit, nicméně krajský soud jej s rozhodnutím předešel*“. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, k ní žalobce konstatoval, že ve výsledku není podstatné, zda došlo k prolomení vázanosti skutkovým či právním stavem, nýbrž to, že bylo zrušeno podkladové rozhodnutí. Proto žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[14] V replice k vyjádření žalobce stěžovatel znovu zmínil zejména nutnost řádného uplatnění žalobní námitky k tomu, aby mohlo být zohledněno zrušení podmiňujícího, resp. podkladového rozhodnutí. Ostatně proto otevřel Nejvyšší správní soud možnost dodatečného uplatnění námitky i po uplynutí žalobní lhůty (viz usnesení rozšířeného senátu

pokračování

č. j. 6 As 211/2017-88). Je přitom zavádějící a nepodložené tvrzení žalobce, že se k tomu chystal, avšak krajský soud jeho aktivitu předešel. Nezákonnost napadeného rozsudku navíc nespočívá podle stěžovatele v pasivitě žalobce, ale v neoprávněné aktivitě krajského soudu, který přihlédl ke zrušení rozhodnutí ohledně členství žalobce ve Svazku bez žalobní námitky.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl osobou zúčastněnou na řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté NSS přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podstatou věci je posouzení, zda byl krajský soud oprávněn přihlídnout k tomu, že po podání žaloby došlo ze strany Nejvyššího správního soudu ke zrušení rozsudku krajského soudu č. j. 62 A 276/2017-169, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. MV-30286-22/OD-2016, které potvrdilo členství žalobce ve Svazku, z čehož žalovaný v nyní posuzované věci vycházel. Stěžovatel tento postup krajského soudu odmítá, protože zde z jeho pohledu nebyl důvod k prolomení pravidla vázanosti skutkovým a právním stavem věci v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.); současně namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

4.1. K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku

[18] Nejprve k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která je vadou, k níž je třeba přihlídnout i kdyby ji stěžovatel nenamítal – tj. z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, nýbrž objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[19] Nejvyšší správní soud v daném případě žádnou objektivní překážku, která by bránila věcnému přezkumu napadeného rozsudku, neshledal. Nic na tom nemění ani stěžovatelem namítaná vnitřní rozpornost odůvodnění krajského soudu, jakkoli lze v tomto ohledu

připustit určité argumentační „pnutí“ týkající se toho, zda došlo k prolomení právního anebo skutkového stavu. V kontextu odůvodnění jako celku je však zřejmé, že krajský soud vycházel z toho, že došlo k prolomení skutkového stavu věci stran členství žalobce ve Svazku. Ostatně i proto přistoupil krajský soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení bez jednání s odkazem na § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – konkrétně pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, na což také výslovně odkázal v závěru odůvodnění svého rozsudku (bod 14.). Takto je tedy třeba vnímat právní názor krajského soudu, který je založený na zpochybnění existence členství žalobce ve Svazku.

[20] Stěžovatel proti nosným závěrům krajského soudu v kasační stížnosti brojí a polemizuje s nimi, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, neznamena, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. NSS se proto dále zabýval tím, zda právní názor krajského soudu obstojí.

4.2. Otázka členství žalobce ve Svazku a zohlednění zrušení rozhodnutí v dané věci

[21] Vzhledem k tomu, že argumentace stěžovatele vychází z judikatury týkající se řetězení správních aktů, je třeba zdůraznit, že v tomto případě o podmíněné rozhodnutí nejde, což ostatně stěžovatel s žalobcem připouští. Podmíněný akt totiž nelze bez existence podmiňujícího aktu vůbec vydat; viz výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 6 As 211/2017-88, bod [27], jakož i rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 1. 2025, č. j. 6 Afs 292/2018-39, bod [38]. Nikoliv každé rozhodnutí, na něž ve vnějším světě navazuje vydání jiného rozhodnutí, lze považovat za rozhodnutí podmiňující v sérii řetězcích se rozhodnutí. Podmiňujícím rozhodnutím je takové, bez něhož nemůže být podmíněné rozhodnutí vůbec vydáno, resp. nemůže existovat – takové rozhodnutí je podle výslovné právní úpravy nezbytnou podmínkou pro vydání navazujícího (podmíněného) rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31). Žalovaný však v této věci jistě mohl vydat rozhodnutí o návrhu na vydání bezdůvodného obohacení, aniž by žalobce musel zároveň vyvolat řízení o určení právního vztahu (členství ve Svazku). Vedení řízení o určení právního vztahu ostatně ani není možné v případě, kdy správní orgán může otázku vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu řešit v rámci jiného správního řízení (§ 142 odst. 2 správního řádu).

[22] Z tohoto důvodu nemůže Nejvyšší správní soud vycházet výhradně z judikatury týkající se aplikace § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. při zrušení podmiňujícího rozhodnutí v průběhu soudního přezkumu podmíněného aktu. Lze ji samozřejmě brát jako inspiraci a potvrzení některých obecných východisek. Proto je také vhodné doplnit, že judikatura se ustálila na tom, že zrušení podmiňujícího rozhodnutí v soudním řízení v zásadě vede i ke zrušení podmíněného rozhodnutí (viz rozsudek rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 292/2018-39).

[23] Nejvyšší správní soud nepopírá procesní a obsahovou návaznost obou rozhodnutí správních orgánů týkajících se nyní posuzované věci. V situaci, kdy žalovaný rozhodoval o sporu z veřejnoprávní smlouvy o vydání bezdůvodného obohacení, existovalo pravomocné rozhodnutí, podle něž žalobce byl v přesně stanovené době členem stěžovatele (Svazku). Tuto právní otázku, tedy zda žalobce byl členem stěžovatele, lze považovat ve vztahu k rozhodnutí o nároku na vydání bezdůvodného obohacení za otázku předběžnou ve smyslu

pokračování

§ 57 odst. 4 správního řádu, o které již bylo pravomocně rozhodnuto v samostatném řízení. Žalovaný byl tímto rozhodnutím podle § 73 odst. 2 správního řádu vázán. Je proto pochopitelné, že se v řízení o vydání bezdůvodného obohacení již samostatně nezabýval tím, zda žalobce byl členem stěžovatele, nečinil k této otázce žádná vlastní skutková zjištění ani jejich právní posouzení, nýbrž výslovně vyšel z výroku rozhodnutí vydaného v řízení o určení právního vztahu.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti vychází z toho, že zohlednění zrušení rozhodnutí o určení právního vztahu v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci vydání bezdůvodného obohacení brání primárně § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je soud povinen při přezkumu správního rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

[25] Rozšířený senát NSS v rozsudku č. j. 6 Afs 292/2018-39 (v bodech [44] až [46]) potvrdil svůj dřívější závěr vyslovený již v usnesení č. j. 6 As 211/2017-88, podle kterého soud zrušením nezákonného rozhodnutí správního orgánu „pouze“ autoritativně zjišťuje jeho nezákonnost, její důvody nicméně existovaly již v době vydání rušeného rozhodnutí. Jsou-li tyto důvody následně autoritativně tímto způsobem zjištěny, nelze k nim nepřihlédnout. Opačný přístup, tedy že na úkon orgánu veřejné moci nadaný presumpcí správnosti by se hledělo i přes jeho zrušení či změnu pro nezákonnost až do okamžiku tohoto zrušení či změny jako na zákonný, by zakládal právní fikci zákonnosti takového aktu do doby jeho formalizovaného zrušení. S takovou konstrukcí zákon zjevně výslovně nepočítá a není žádného důvodu ji dovozovat ani ze smyslu a účelu soudní ochrany před nezákonným jednáním veřejné správy či ze znění § 75 odst. 1 s. ř. s. Právě naopak, s ohledem na zásadu vázanosti orgánů veřejné moci zákonem by takový výklad byl zcela nežádoucí. Vytvářel by totiž ochranu pro právní vztahy založené nezákonným aktem orgánu veřejné moci bez ohledu na to, že orgán, který úkon učinil, nepostupoval na základě zákona a v jeho mezích, a jednal tedy v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, přičemž tato nezákonnost byla následně autoritativně zjištěna a její důvody existovaly již v době vydání dotyčného aktu.

[26] Tyto závěry, jakkoliv byly vysloveny u příležitosti posuzování vztahu podmiňujícího a podmíněného rozhodnutí, jsou obecně platné, neboť se týkají povahy rozhodnutí soudu o zrušení nezákonného rozhodnutí.

[27] Lze ostatně poukázat na dřívější právní názor vyjádřený v rozsudku NSS ze dne 25. 7. 2012, č. j. 3 As 18/2012-22. V něm zdejší soud uvedl, že skutkový a právní stav, jak je má na mysli § 75 odst. 1 s. ř. s., jsou objektivní kategorie, které existují nezávisle na tom, zda a jak se vyvíjí jejich právní hodnocení. Postup při právním hodnocení skutkového a právního stavu stran věcí rozhodovaných správními orgány ve vždy posuzované věci, a jeho právní důsledky, se potom řídí příslušnými procesně právními režimy, a to jednak v rámci správního řízení a dále pak i v rámci soudního přezkumu ve správním soudnictví. Při těchto posloupných právních hodnoceních skutkového a právního stavu posuzované věci je vždy nutno reflektovat a také respektovat související rozhodné právní závěry, byť příp. i ze samostatně vedených, nicméně obsahově věcně souvisejících řízení. S ohledem na konkrétní okolnosti této věci Nejvyšší správní soud konkrétněji uvedl: „Je jisté třeba souhlasit s tím, že v

situaci, kdy žalovaný při rozhodování v předmětné věci vycházel z tehdy existujícího stavu pravomocného rozhodnutí ve věci blokace řidičského oprávnění žalobkyně, a nebylo mu známo, že žalobkyně podala v dané věci žalobu, měl zato, že rozhoduje v souladu se zákonem. Jestliže však bylo později v návazném přezkumném soudním řízení rozhodnutí, jímž bylo zpravomocněno rozhodnutí ve věci blokace řidičského oprávnění žalobkyně, zrušeno, byl žalovaný tímto právním hodnocením zavázán, stejně jako musel tento právní závěr (toto právní hodnocení) zohlednit i krajský soud při soudním přezkumu v nyní projednávané věcně související věci. Krajský soud přitom nevycházel z jiného skutkového a právního stavu věci, než existoval v době, kdy se žalobkyně dopustila předmětného jednání a kdy bylo rozhodováno o jejích přestupcích, jak tvrdí stěžovatel, ale toliko z jejich jiného právního hodnocení, a to aktuálně „posledního v řadě“, které nemohl pominout“ (pozn. důraz přidán NSS).

[28] Z toho vyplývá, že zrušení správního rozhodnutí soudem nelze považovat za změnu skutkového či právního stavu (novotu), jejímž zohlednění v jiném soudním řízení by bránil § 75 odst. 1 s. ř. s., nýbrž za autoritativní zjištění nezákonnosti správního rozhodnutí, která existovala již v době vydání rušeného správního rozhodnutí, a s tím spojené jiné právní hodnocení tehdy existujícího právního a skutkového stavu. Ačkoliv Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci určení právního vztahu (členství žalobce ve Svazku) až dnem právní moci rozsudku ze dne 30. 1. 2024, č. j. 3 As 74/2020-77, hodnotil přitom skutkový a právní stav existující ke dni vydání rušeného rozhodnutí Ministerstva vnitra.

[29] Právní posouzení tohoto skutkového a právního stavu učiněné Nejvyšším správním soudem proto představuje pouze v řadě prozatím poslední posouzení stavu, který existoval před okamžikem rozhodným pro soudní přezkum rozhodnutí žalovaného napadeného v nyní projednávané věci. Zohlednění tohoto posouzení proto není v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., na který odkazoval stěžovatel, aniž by současně zohlednil § 52 odst. 2 s. ř. s. a judikaturu k němu se vztahující. Podle tohoto ustanovení je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal. V nyní posuzované věci je relevantní druhá věta uvedeného ustanovení, neboť rozhodnutí správního orgánu vydané v řízení o určení právního vztahu je právě onou „jinou otázkou“, o které již bylo rozhodnuto, a proto byl krajský soud povinen z tohoto rozhodnutí vycházet.

[30] Zatímco žalovaný byl v posuzované věci rozhodnutím o určení právního vztahu vázán podle § 73 odst. 2 správního řádu, krajský soud byl povinen z něj „pouze“ vycházet podle § 52 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (nebyl však oprávněn jej přezkoumat, a to ani podle § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť proti tomuto rozhodnutí bylo možné podat samostatnou žalobu – ta také podána byla).

[31] Smyslem § 52 odst. 2 s. ř. s. „je zabezpečit obsahovou shodu různých aktů orgánů veřejné moci (tj. veřejné správy i soudů), které se týkají podobné otázky. V právním státě totiž nelze připustit, aby existovala dvě rozhodnutí orgánů veřejné moci, která by z podobných skutkových zjištění činila diametrálně odlišné závěry. Pokud soud takové rozporů zjistí, musí se s nimi náležitě vypořádat a svůj postup patřičně zdůvodnit, jinak se dopouští svévole, která může nabyt

pokračování

až kvality protiústavnosti (viz již cit. 4 As 58/2006). Stejně by ostatně musel postupovat správní orgán, bylo-li by ono odlišné rozhodnutí vydáno ještě během správního řízení“ (viz rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2024, č. j. 7 As 146/2023-48, bod [36]). Obsahovou shodu aktů veřejné moci jako jeden z atributů právního státu reflektuje taktéž judikatura Ústavního soudu (viz např. náleze ze dne 7. 4. 2022, sp. zn. II. ÚS 2765/20, především body 18. a 19.). V rozsudku ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006-94, Nejvyšší správní soud poukázal rovněž na to, že pokud je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu, nemůže k takovým rozhodnutím nepřihlížet a odvolávat se na to, že byla vydána po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Totéž pak musí platit i o rozhodnutích, ze kterých soud podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vychází. Potřebu dostát povinností plynoucím z tohoto ustanovení je třeba v případě střetu s pravidlem obsaženým v § 75 odst. 1 s. ř. s. upřednostnit.

[32] Závěry zmíněného rozsudku č. j. 4 As 58/2006-94 jistě nelze absolutizovat (viz rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 As 321/2023-76, bod [28]). Na druhou stranu judikatura na tento rozsudek již několikrát navázala (např. právě výše citovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 146/2023-48). V rozsudku ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Afs 104/2023-59, č. 4535/2023 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud obecněji vymezil situaci, v níž musí pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. ustoupit, tzn., že v důsledku později vydaného rozhodnutí vzniknou důvodné pochybnosti o tom, zda správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel ze skutečného stavu věci.

[33] Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval případy, kdy jedno správní rozhodnutí obsahově navazovalo na jiné správní rozhodnutí (které představovalo rozhodnutí o předběžné otázce), přičemž ve fázi soudního přezkumu správního rozhodnutí bylo zrušeno správní rozhodnutí, z něž přezkoumávané správní rozhodnutí obsahově vycházelo. Nejvyšší správní soud v těchto případech shledal, že § 75 odst. 1 s. ř. s. nemůže být překážkou, která by bránila zohlednit tuto skutečnost (např. rozsudky ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS., a ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011-75, nebo shora citovaný rozsudek č. j. 3 As 18/2012-22). V rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005-158, č. 1624/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil povinnost krajského soudu přihlídnout při přezkumu rozhodnutí o vyměření daně z převodu nemovitostí k rozsudku civilního soudu, kterým byla vyslovena neplatnost kupní smlouvy, na jejímž základě mělo k převodu dojít, byť by civilní soud vydal rozsudek až po vydání napadeného správního rozhodnutí.

[34] Tyto obecnější úvahy lze shrnout tak, že Nejvyšší správní soud se již zabýval skutkově a právně různorodými situacemi, v nichž dovodil, že pravidlo upravené v § 75 odst. 1 s. ř. s. nebrání tomu, aby soud přihlédl k rozhodnutí orgánu veřejné moci, které bylo vydáno až v průběhu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jestliže zpochybňuje zákonnost tohoto rozhodnutí (zpravidla z důvodu nesprávného právního hodnocení skutkové či právní stránky věci).

[35] Pokud jde o okolnosti nyní posuzované věci, nutno poznamenat, že mezi žalobcem a stěžovatelem probíhá několik sporů projednávaných správními orgány (resp. návazně

soudy). Za důležitou (přínejmenším výchozí) otázku každého z těchto sporů lze bezpochyby považovat to, zda se žalobce stal členem stěžovatele (Svazku). Nejinak tomu je v tomto případě. Je totiž zjevné, že otázka členství žalobce ve Svazku je určující pro rozhodnutí o vydání bezdůvodného obohacení. Jedná se o předběžnou otázku, která nutně představuje prvotní úvahu, od které se odvíjí posouzení celé věci (a to nejen z hlediska důvodnosti uplatněného nároku, ale též ve vztahu k pravomoci žalovaného, viz níže).

[36] V době vydání rozhodnutí žalovaného byla tato předběžná otázka pravomocně rozhodnuta a žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta. Teprve následně (v průběhu řízení o žalobě v nyní posuzované věci) Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 3 As 74/2020-77 zrušil rozhodnutí krajského soudu i Ministerstva vnitra o určení, zda a v jakém časovém rozmezí byl žalobce členem Svazku. Nejvyšší správní soud se věcí podrobně zabýval, popsal obecný právní rámec, který je pro případ relevantní. Především však podrobně hodnotil záznamy z jednotlivých zasedání zastupitelstva žalobce a činil z nich zcela konkrétní závěry, které následně aplikoval na jím vymezený právní rámec. Dospěl k závěru, že o vstupu žalobce do Svazku mohlo být rozhodnuto jen na veřejném zasedání zastupitelstva. K takovému hlasování ovšem nedošlo dne 18. 3. 1993 (jak mínilo Ministerstvo vnitra a krajský soud), ale až dne 30. 3. 1993. K podpisu zakladatelské smlouvy však došlo už dne 23. 3. 1993, a proto se jednalo o absolutně neplatný právní úkon. Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda mohlo dojít ke zhojení tohoto deficitu. Dospěl k závěru, že nikoliv. Proto závěr správních orgánů, že členství žalobce ve Svazku vzniklo dne 20. 4. 1993 (zápisem Svazku do registru) a trvalo do 31. 12. 2015, není správný.

[37] Nejde tedy „pouze“ o to, že by Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra, jak by se snad mohlo z napadeného rozsudku krajského soudu zdát. V tomto je nutné závěry krajského soudu doplnit. Z rozsudku NSS č. j. 3 As 74/2020-77 totiž plyne jasný závěr, že na základě právních úkonů, které považovaly správní orgány v řízení o určení právního vztahu za rozhodné, se žalobce členem Svazku nestal (opak by mohl být dovozen v pokračujícím řízení pouze za předpokladu shromáždění nových podkladů a komplexního posouzení otázky vzniku členství žalobce ve Svazku založeného na jiných skutečnostech). Konečné posouzení této otázky nelze nyní předjímat. Žalovaný v nyní posuzované věci žádné vlastní dokazování k otázce vzniku členství nevedl, ani se nepustil do vlastního hodnocení této otázky, nýbrž výlučně odkázal na její řešení obsažené v rozhodnutí o určení právního vztahu. Takový postup je zcela pochopitelný v situaci, kdy v době rozhodování žalovaného existovalo pravomocné a pro žalovaného závazné rozhodnutí o této, pro něj předběžné, otázce.

[38] Nejvyšší správní soud je (i s přihlédnutím k zmiňované judikatuře) přesvědčen, že krajský soud zrušením rozhodnutí žalovaného nepochybil. NSS svým rozsudkem č. j. 3 As 74/2020-77 autoritativně konstatoval nezákonnost rozhodnutí o členství žalobce ve Svazku, která byla dána již od vydání tohoto rozhodnutí. V řízení před krajským soudem tak vznikla situace, kdy napadené rozhodnutí se plně opíralo o závěry, k nimž správní orgány dospěly v řízení o určení právního vztahu, které ovšem byly ze strany NSS vyhodnoceny jako nesprávné a vydané rozhodnutí z toho důvodu jako nezákonné zrušeno. Na základě toho závěry žalovaného, které jsou podstatným východiskem pro posouzení vzniku nároku na vydání bezdůvodného obohacení, ztratily oporu. Krajský soud byl povinen zohlednit právní

pokračování

posouzení skutkového a právního stavu ve věci určení právního vztahu (členství žalobce ve Svazku), které bylo učiněno jako poslední v řadě (tj. posouzení ze strany NSS).

[39] Jakákoliv dogmaticky přísná aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. není namístě, neboť nelze akceptovat, aby soudy v některých sporech mezi žalobcem a stěžovatelem, pro něž je určující právní otázka členství žalobce ve Svazku, vycházely z toho, že žalobce byl členem Svazku, zatímco v případných dalších sporech, které budou či již byly zahájeny později, vycházel z přesného opaku (srov. k tomu vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, v němž mj. uvedl, že dne 11. 4. 2024 u něho bylo zahájeno řízení o vydání bezdůvodného obohacení za rok 2021). Jinak by totiž NSS vytvářel ochranu domnělým právním vztahům, jejichž existence byla deklarována nezákonným správním rozhodnutím a které ve skutečnosti nemusí existovat nebo se může lišit jejich obsah. Současně by aproboval navazující rozhodnutí založená na nepodložených (a potenciálně nesprávných) východiscích.

[40] Pokud by krajský soud nemohl přihlédnout k rozsudku NSS č. j. 3 As 74/2020-77, musel by v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného posuzovat nárok žalobce z hlediska stanov stěžovatele ve znění ke dni „vystoupení“ žalobce ze stěžovatele. Stejně by musel postupovat Nejvyšší správní soud v případě podání kasační stížnosti proti jeho rozsudku (případně znovu krajský soud v případě, že by se Nejvyšší správní soud s výkladem stanov podaným krajským soudem neztotožnil apod.). To vše s vědomím, že žalobce nebyl členem Svazku (s výhradou odlišného posouzení této otázky v novém rozhodnutí o určení právního vztahu). Kvůli procesnímu ustanovení by tedy musely soudy vyjít z pravděpodobně nesprávného hmotného práva (stanov), což není situace, kterou by bylo možné akceptovat.

[41] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že krajský soud nemohl přistoupit k přezkumu rozhodnutí žalovaného tím způsobem, že by posoudil nárok žalobce pohledem toho, že nebyl členem stěžovatele (tedy navázal na závěr rozsudku NSS č. j. 3 As 74/2020-77). Tím by totiž zcela vykročil z mezí důvodů napadeného rozhodnutí. Jak již Nejvyšší správní soud zmínil, otázka členství je zcela určující. Krajský soud by musel nově posoudit řadu otázek, což mu však nepříslušelo. Úkolem krajského soudu bylo přezkoumat, jak tyto otázky posoudil správní orgán. Bude tedy na žalovaném, aby se zabýval např. tím, zda má vůbec pravomoc rozhodnout o uplatněném nároku na vydání bezdůvodného obohacení, pokud by bylo zjištěno, že se žalobce členem Svazku vůbec nestal (k tomu mohou jako inspirace sloužit rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 171/2016-51, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 As 191/2016-50, a ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 172/2016-61). Pokud dospěje k závěru, že má pravomoc vydat rozhodnutí, bude muset posoudit, jaké je rozhodné právo (tedy zda lze vycházet ze stanov stěžovatele). V tomto kontextu lze pochopit sdělení žalovaného uvedené ve vyjádření ke kasační stížnosti, že předmětná řízení spojil do společného řízení, které posléze přerušil s tím, že vyčká na rozhodnutí ve věci určení právního vztahu (členství žalobce ve Svazku).

[42] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že rozsudek NSS č. j. 3 As 74/2020-77 byl vzhledem k okolnostem dané věci dostatečným důvodem ke zrušení napadeného

rozhodnutí, přičemž § 75 odst. 1 s. ř. s. nebránil krajskému soudu v tom, aby jej v daném řízení zohlednil.

[43] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda mohl krajský soud přihlédnout ke zrušení rozhodnutí o určení právního vztahu bez námítky, popř. zda byla taková námitka uplatněna.

[44] Stěžovatelova argumentace je postavena na závěrech usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 6 As 211/2017-88, podle nichž lze v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí přihlédnout ke zrušení podmiňujícího rozhodnutí pouze na základě námítky žalobce. Tu lze uplatnit i po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Jakkoliv v dané věci nejde podle stěžovatele o vztah podmíněného a podmiňujícího rozhodnutí, nýbrž o rozhodnutí podkladové, nelze k této otázce přistupovat odlišně.

[45] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentem stěžovatele, že z hlediska požadavků kladených na procesní aktivitu žalobce by neměl být rozdíl mezi přihlédnutím ke zrušení podmiňujícího rozhodnutí a přihlédnutím ke zrušení podkladového rozhodnutí (rozhodnutí o předběžné otázce). Považuje však za potřebné poukázat na upřesnění požadavků kladených na procesní aktivitu žalobce, k němuž došlo v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 292/2018-39. Tento rozsudek je stejně jako předcházející usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 211/2017-88 postaven na tom, že ke zrušení podmiňujícího rozhodnutí lze přihlédnout v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí pouze při respektování dispoziční zásady, na níž je soudní přezkum správních rozhodnutí založen. Typickým projevem dispoziční zásady je vymezení žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a to případně i po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Rozšířený senát nicméně akcentoval též situaci, kdy v řízení před krajským soudem žalobce nemůže uplatnit žalobní bod spočívající v tvrzení, že bylo zrušeno či změněno podmiňující rozhodnutí v jiném řízení, neboť k tomu prozatím nedošlo, pouze je vedeno jiné řízení, v němž by k tomu mohlo dojít. I v takovém případě musí být žalobce procesně aktivní a soudu sdělit, že podmiňující rozhodnutí může být zrušeno či změněno v jiném řízení. Není totiž povinností krajského soudu, aby z úřední povinnosti zkoumal, zda hypoteticky nemůže být podmiňující rozhodnutí zrušeno či změněno v jiném řízení před tím, než rozhodne o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí (bod [54] odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 292/2018-39). Pokud žalobce tuto procesní aktivitu vyvine a krajský soud se následně dozví, ať již od účastníků, nebo z úřední činnosti, že soudní řízení o žalobě proti podmiňujícímu rozhodnutí bylo skončeno, rozhodne o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí s ohledem na výsledek řízení o podmiňujícím rozhodnutí, aniž by byl žalobce povinen tuto skutečnost nově namítat. Požadavek na řádné uplatnění žalobního bodu by v této situaci představoval přepjatý formalismus, jestliže žalobce již soud informoval o tom, že probíhá řízení, v němž může dojít k zrušení podmiňujícího rozhodnutí (bod [56] odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 Afs 292/2018-39).

[46] Žalobce v nyní posuzované věci v žalobě poukázal na to, že o otázce členství bylo pravomocně rozhodnuto správními orgány a žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra byla zamítnuta rozsudkem krajského soudu č. j. 62 A 276/2017-169; současně ovšem podotkl, že je vedeno řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 74/2020.

pokračování

[47] Nejvyšší správní soud má za to, že žalobce splnil požadavek kladený v rozsudku rozšířeného senátu NSS č. j. 6 Afs 292/2018-39 na procesní aktivitu žalobce, kterou je podmíněno přihlédnutí k následnému zrušení správního rozhodnutí v jiném soudním řízení. Pokud následně krajský soud na základě poznatku získaného vlastní úřední činností zjistil, že o kasační stížnosti již bylo rozhodnuto a jakým způsobem, a přihlédl k tomu při přezkumu napadeného rozhodnutí, neprovinil se proti dispoziční zásadě, jak se mylně domnívá stěžovatel. K této skutečnosti totiž nepřihlédl bez námítky, nýbrž na základě upozornění (projevu dispoziční zásady) ze strany žalobce na vedení řízení, v němž může být zrušeno klíčové rozhodnutí o předběžné otázce, přičemž z úřední činnosti čerpal jen poznatek o tom, že v dané věci již bylo rozhodnuto a jakým způsobem. Polemika stěžovatele stran další aktivity či pasivity žalobce, který podle svého tvrzení „hodlal“ namítnout zrušení podkladového rozhodnutí, je ve světle těchto závěrů už nepodstatná.

[48] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud neporušil § 75 odst. 2 s. ř. s., jestliže přihlédl ke zrušení rozhodnutí o předběžné otázce Nejvyšším správním soudem, neboť tak učinil na základě dostatečné procesní aktivity žalobce.

5. Závěr a náklady řízení

[49] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal podanou kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[50] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Tyto náklady tvoří odměna zástupce žalobce za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024; viz čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.], celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení žalobce náhrada daně, kterou je jeho zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Tato částka činí 714 Kč a odpovídá 21 % z částky 3 400 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 4 114 Kč je stěžovatel povinen žalobci zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno.

[51] Nutno dodat, že jmenovaný zástupce zastupoval žalobce již v řízení před krajským soudem, nepřebíral v řízení o kasační stížnosti věc znovu, a tudíž mu nenáleží požadovaná odměna ani náhrada hotových výdajů za úkon spočívající v převzetí zastoupení; tvrzenou poradu s klientem zástupce žalobce nedoložil.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. dubna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu